

Hayal Tepelerine Yolculuk

YUSUF ÖZTOPRAK

GÜLCE
ÇOCUK-timas

ÇİZER:
ESLEM YAŞAR

Sıkıntı Büyük

Üç aylık uzun yaz tatilinin yarısı bitmişti. Aslında ilk birkaç hafta çok güzel geçmiş, bütün yılın sıkıntısı atılmıştı üstünden Gan. Ama o birkaç haftadan sonra günler artık çok sıkıcı olmaya başlamıştı.

Musluktan damlayan suyun sesi, işleyen saatin tik-takları, rüzgârın titrettiği perdelerin hışırtısı... Gan, sıkıntıdan yapacak bir şey bulamıyor, bulamadıkça daha da sıkılıyor ve kulağına çarpan bu seslerle çıldıracak gibi oluyordu. Çeşit çeşit oyuncaklar, bilgisayar oyunları, çizgi filmler, animasyonlar, televizyon... Gan hepsinden sıkılmıştı. Gerçekten! Daha güzel oyunları olsa belki zaman daha eğlenceli ve çabuk geçebilirdi. Herkes yeni çıkan macera oyunun

oynuyordu ama o oyun pahalı olduğu için Gan'ın anne ve babası satın almamıştı.

Gan, ellerini cebine soktu, sıkıntıyla anne ve babasının yanına indi. Güneş, perdelerin arasından süzölüp odayı aydınlatıyor ve ısıtıyordu. Babası televizyon izliyor, annesi ise kitap okuyordu. Gan, ikisinin arasından oflaya puflaya geçti ve mutfağa girdi. Buzdolabını açıp on-on beş saniye boş boş bakındıktan sonra dolabı kapattı. Belki de birazcık serinlemek istemişti.

Geri gelip odanın içinde birkaç tur attı, özellikle anne ve babasının yanından geçerken "Of-ff... Ayyhh.. Üfff.." gibi sesler çıkarmayı ihmal etmedi. Anne ve babası da alışmışlardı Gan'ın bu durumuna, o yüzden göz ucuyla ona bakmakla yetindiler. Gan, tur atarken masanın üstündeki kitaplara baktı; Nasreddin Hoca Hikâyeleri, Yunus Emre Şiirleri... Kitapları öylesine karıştırdı ve yerlerine bıraktı. Mutfakta gözüne çarpan kâğıda sarılı simidi alıp kapiya yöneldi.

- Dışarı çıkayım, belki eğlenceli bir şeyler olur, dedi.

Umudu ihtimallere kalmıştı. Anne ve babasından izin alarak dışarı çıktı. Yakıcı güneşin

altında amaçsızca dolaşmaya başladı. Birkaç yaşlı teyzenin banklarda oturup sohbet ettiğini, bir adamın arabasına binip uzaklaştığını, bir yaşlı amcanın köpeğini dolaştırdığını gördü. Kendi yaşıtı kimse yoktu. Olmazdı tabii... O yeni çıkan oyun varken kim dışarı çıkardı ki? Bunu düşününce canı biraz daha sıkıldı.

Gerilerek az ilerisindeki taşa hızlı bir tekme vurdu. Tař ilerideki ağaca çarptı. Etraftaki kuşlar panikle sağa sola kanat çırparak kaıştı.

Gan, hemen yanındaki banka oturdu. Ağacın gölgesinin serinliğine bıraktı kendini. Simidi kâğıttan çıkarıp yemeye başladı. Bir yandan da geleni geçeni izledi. Deminki amca, köpeğiyle geri dönüyordu. Az ilerisindeyse birkaç kedi oyun oynuyordu. Köpeği fark eden kediler panikle doğrulup kuyruklarını dikti. Fakat köpek oralı olmayınca kediler de rahat bir nefes aldı. “Hayvanlar bile her şeyden sıkılmışlar.” dedi Gan kendi kendine. Simidini bitirip dibi susam dolu kâğıdı eline aldı. Banka dökülen susamlara hücum eden kuşları gördü. “Susamlar çöpe gitmemeli, onları kuşlara vereyim.” diye düşündü ve kâğıdın içindeki susamları ağacın dibine serpti. Kâğıdı da bankın yanındaki çöp kutusuna attı ve evinin yolunu tuttu. Belki canı bu sefer bir şeyler yapmak isterdi.

Yavaş adımlarla, oflaya puflaya eve girdi. Oflaya puflaya merdivenlerden çıktı, oflaya puflaya koridordan geçti ve oflaya puflaya odasına girdi. Değişen bir şey yoktu.

Yatağına uzandı, gözlerini kapattı. “Böyle yaparsam belki zaman daha çabuk geçer.” diye düşündü. Güneş, Gan’ın yüzüne vuruyordu.

Perdeyi biraz kapattı. Hafif bir rüzgâr esti. Gan, tam uykuya dalacaktı ki gözleri açılıverdi.

- Yok, böyle de olmuyor, dedi.

Sıkıntısı biriktikçe birikti ve Gan, sinirini bir şeylerden çıkarmak istedi. Odanın içinde birkaç tur attı. Stres atmak için yerde vurulabilir ne varsa tekmelemeye başladı.

ÇAT!

- Al sana top!

ÇAT!

- Al sana halı!

ÇAT!

- Al sana çorap!

ÇAT! ÇAT! ÇAT!

Vura vura koridora kadar geldi. Koridorda birkaç tablo asılıydı. Yavaş yavaş onları incelemeye koyuldu. Meyvelerle dolu bir tabağın çok gerçekçi bir resmi, yemek yiyen birkaç köpek resmi, ağaçların arkasında yükselen dağların resmi... Hepsini yavaş yavaş, hoşnutsuz bir ifadeyle inceleye inceleye merdivenlerin yanındaki, babasının yeni aldığı; kavuklu, sakallı

yaşlı amca tablosunun önüne kadar geldi. Post denilen halıya benzer şeyin yanında durdu. Tabloya öylesine bir göz gezdirdi.

- Offf, deyip tablonun önündeki posta da bir tekme savurdu.

ÇAT!

- Allah, diye bir ses geldi postun altından.

Gan irkilerek geri çekildi.

- Hayırdır evlat? Top sahası mı sandın burayı, diye pamuk gibi bir ses geldi tekrar.

Gan, korkmaya başlamıştı. İki adım geri attı. Dikkatle baktığında sesin küçücük, pembe yanaklı bir adamdan geldiğini gördü. Adam öyle küçüktü ki boyu Gan'ın bir parmağı kadar anca vardı.

Adam konuşmaya devam etti:

- Kusura bakma, seni korkutmak istemedim. Sadece eşyalara neden kızgın olduğunu merak ettim.

Adam öyle güzel gülümsedi ki Gan'ın endisesi gitmişti ama hâlâ çok şaşkındı. Kendi gibi

